

вяхнала, оттук и не Лора приятното Яворово сравнение с умрялата муха; теменугите в ресторанта също са (по)увехнали, оттук и гримасата на Лора, която Дора не пропуска. Но Лора се радва на присъстващата в писмото целувка, която там, в писаната не за Нея творба е невъзможна, а Дора на това, че туберозата ѝ е благоуханна, както повелява Естеството, докато теменужките на Лора отново са бездиханни и неухаещи, както впрочем в същата онази едноименна творба. Но защо теменугите да не могат да бъдат за Дора? Случайно *разместване* ли имаме пред себе си, или *полагане*, чиято утроба е пълна със съзнателно положени смисли? Доколко поетичният текст има дял в такова полагане? Властовостта на ръката, както и гримасата на Лора, само привидно ни дават отговор на тези въпроси: все още не сме проникнали достатъчно дълбоко в ризомата на такъв тип контекстуални пресичания и не сме пожелали да прочетем докрай мълчанието на теменугите в не чак толкова мълчаливия диалог между художествения и нехудожествения текст.

А като си говорим за гримаси, ето и тази, която е в състояние да затвори кръга - гримасата на съставителя на споменатия сборник със спомените за Яворов, който не пропуска да изведе съответния индекс в цялата тази ситуация. Той е толкова показателен, че ще спра до тук, след като го цитирам. Правя го: *“Дора Конова по свой начин тълкува поднесеното букетче теменужки на Лора. Според Дора Габе Яворов обичал теменугите и често ѝ поднасял букети от тези цветя. Ето защо в негова чест, като на свой учител, тя назовава първата си стихосбирка с името на неговото любимо цвете - “Теменуги”. За предпочитанията на поета към теменугите говори в спомените си и Никола Зидаров. А и самият Яворов има стихотворение, озаглавено “Теменуги”*. В оптиката на такъв тип четене последното изречение е симптоматично - то наистина е *последно*. В оптиката на нашето четене - обратно - то е или условно положено някъде в началото, за да тръгваме многократно от него, или е сред лишените от свой истински център многобройни пресичания. В своята многоизбродимост те крият и рискове, някои от които старателно все още успяваме да избегнем. Ето само едно доказателство. Езиковото гнездо (на латински), което следва *viola*, позволява без напрежение твърде лесна игра на думи да нахлуе безнаказано в нашия сюжет: *violatio* означава *оскверняване, оскърбяване*, а *violator* - *осквернител*,